

[Jens Chr. Christensen.]

tør garantere for, at hvis vi udregnede landbrugets indehaveres fortjeneste pr. arbejdstime, ville timebetalingen blive mindre i 1962 end i 1955. Der sker jo ganske enkelt det, at når den enkelte landmand kommer ud for økonomiske vanskeligheder, gør han — tvunget af omstændighederne — sin arbejdsdag længere. Det er ikke usædvanligt, at en arbejdsdag hos den selvstændige landmand i disse år er på 14-15 timer i døgnet. Jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning: tænk, om man praktiserede det samme på de øvrige arbejdsmarkedspladser! Tænk, om man i stedet for stadig at gøre arbejdsugen kortere i et par år gjorde den 2-3 timer længere! Hvad ville det ikke betyde i vor produktion, hvad ville det ikke betyde i fortjeneste! Tænk, om vi gjorde arbejdstiden den lille smule længere, ikke om dagen, men om ugen — jeg ved godt, at det er uanstændigt at sige det i det gennemorganiserede Danmark — men tænk, om man kunne lægge lidt til arbejdstiden i den øvrige del af befolkningen som i landbruget, hvad ville det ikke betyde i eksport og produktion?

Hvis vi ser på, hvad fortjenesten i kroner og øre har været gennem de sidste 7 år, viser det sig, at den faglige arbejder har haft en stigning fra 11.600 kr. i 1955 til 18.100 kr. i 1961, med en kortere arbejdstid. I samme periode har man på landbrugsejendomme under 10 ha haft en stigning fra 6.800 kr. til 8.200 kr.; på ejendomme fra 10-20 ha har stigningen været fra 9.000 kr. til 10.250 kr., og på ejendomme fra 20-30 ha har stigningen været fra 10.350 kr. til 11.100 kr. Det viser os, at den faglærte trods kortere arbejdstid har haft en stigning i indtjeningen på 70 pct., medens landmanden med en langt længere arbejdstid kun har opnået en stigning på mellem 10 og 20 pct.

Endelig kommer dertil, at for at landmanden kan opnå en indtægt på mellem 8.000 og 11.000 kr., alt efter ejendommens størrelse, må ikke alene landmanden selv, men også hans kone og i mange tilfælde mindreårige børn yde deres arbejdsindsats.

Ser vi på de 3 lovforslag under ét, opgøres den direkte støtte til landbruget i kraft af disse lovforslag til 415 mill. kr. imod den nugældende lovgivnings 395 mill. kr.

for et år. Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Carl Petersen sagde, at det stort set er det samme beløb, der ydes landbruget i indeværende år. Men dertil skal føjes, at der i de 415 mill. kr. er indregnet 35 mill. kr. til dækning af landbrugets amtsskatter og 40 mill. kr. til dækning af landbrugets statsgrundskyld og grundværdistigningsafgift. For mig at se er disse 75 mill. kr. som Tordenskjolds soldater; den højtærede landbrugsminister lader dem marchere om igen og vil antagelig gerne tage æren for dem.

Hvis jeg husker rigtigt, var det et af leddene i sidste sommers forlig, at man som en kompensation for landbrugets merudgift på grund af omsætningsafgiften nu skulle ophøre med opkrævningen af den forlods beskatning på disse tre områder, altså amtsgrundskyld, statsgrundskyld og grundværdistigningsafgift for landbruget. Dermed er det kontante tilskudsbeløb fra staten til landbruget reduceret til 340 mill. kr. For historiens og for fremtidens skyld må det være af interesse at få de rigtige talstørrelser frem.

Lad mig også benytte lejligheden til at ramme en pæl igennem den påstand, som den højtærede landbrugsminister — for øvrigt kraftigt fulgt op af dagbladet Aktuelt — i en redegørelse for få dage siden fremkom med. Ifølge ministerens redegørelse fik dansk landbrug en årlig støtte på godt og vel 1 milliard kr. Nu tror jeg, den højtærede minister må indrømme, at han med dette tal har skrabet bunden også med hensyn til ærlighed og anstændighed. Det er jo ikke 1 milliard kr., landbruget modtager i årlig støtte; når dækningen af ejendoms-skatte på 75 mill. kr. er fradraget, er den direkte støtte for indeværende år kun 320 mill. kr. eller under en tredjedel af det, den højtærede minister har oplyst.

Jeg vil gerne spørge den højtærede minister: hvilke formål skal en sådan påstand tjene? Er det for at håne den danske bondestand, eller er det for at dulme ministerens egen samvittighed? Her nytter det ikke at henvisse til de foranstaltninger, der på andre områder er gennemført af hensyn til landbrugserhvervet. Det kan måske være vanskeligt for den højtærede minister at indrømme — men jeg synes, det må være rigtigt — at når vi ad lov-